

IV. 32 Co je na světě nového, co by mohl moudrý člověk hledat?

RÁMA řekl: Svatý muži, řekni mi prosím, kdy a jak dosáhnou tito tři démoni osvobození.

VASIŠTHA odpověděl: Ó Rámo, až démoni uslyší vyprávět svůj vlastní příběh a připomene se jim pravá podstata, již je čiré Vědomí, budou osvobozeni.

Za nějaký čas vyrostě uprostřed Kašmíru město Adhištána. Tam bude stát hora zvaná Pradjumna Šékhara a na jejím vrcholku palác čnící do nebes. V koutě paláce se jako vrabčák narodí démon Vjála.

Palác bude obývat král Jašaskara. Démon Dama se narodí jako komár a bude žít v paláci ve spáře mezi pilíři.

V jiné části města bude stát palác Ratnaválívihára a v něm bude žít královský ministr Narasimha. Démon Kata bude žít v paláci ve zlaté kleci jako špaček.

Jednoho dne bude ministr Narasimha vyprávět svým hostům příběh démonů Damy, Vjály a Katy. Jak to zaslechne jeho špaček, démon Kata, bude osvěcen. Připomene si, že původně byl stvořen kouzlem démona Šambary. Toto uvědomění ho oprostí od kouzel démona a on dosáhne stavu označovaného jako *nirvána*.

Příběh, který ministr vyprávěl, si budou lidé mezi sebou předávat, až se dostane i k vrabci a komárovi. A tak po vyslechnutí příběhu budou osvobozeni i démoni Vjála a Dama.

Ó Rámo, pověděl jsem ti o démonech, kteří se kvůli pocitu ega a svému chtění dostali do pekla. Všechno to však není nic jiného než hra nevědomosti a iluze.

Falešný pocit „já jsem“ ve skutečnosti zakouší čiré Vědomí. Jakoby ve hře prožívá zkreslený obraz sebe v sobě samém, aniž by se jako Vědomí vzdalo své základní podstaty. Přestože je tento pokroucený obraz nepravdivý a neskutečný, jedinec s pocitem „já“ v jeho skutečnost věří a upadá do iluze.

VASIŠTHA pokračoval: Ó Rámo, svaté texty poukazují na to, že ten, kdo je ustálen ve stavu osvobození, překračuje oceán projeveného světa, neboť jeho vědomí směřuje k Já. Zato ti, kteří jsou chyceni v síti názorů a polemik, přinášejících jen trápení a zmatek, připravují samy sebe o nejvyšší dobro. Co se týká způsobů popsanych ve svatých textech, pak nejjistější cestou vedoucí člověka k nejvyššímu cíli, je pouze přímá osobní zkušenost.

Co jiného zbyde z člověka plného tužeb než hrstka popela? Avšak ten, pro něhož svět neznamena víc než stéblo trávy, nepodléhá smutku. Kdo plně uskutečnil to Nejvyšší, má

ochranu vesmírných božstev. Proto by se člověk neměl vydat špatnou cestou ani v časech velkého utrpení. Kdo se řídí svými ctnostmi, má osud nakloněn, je schopen obracet zlé v dobré a je zbaven neštěstí. Jen toho lze považovat za lidskou bytost, kdo není uspokojen svými schopnostmi, ale je oddán učení a následuje cestu Pravdy. Všichni ostatní jsou jen zvířata v lidské podobě. Pán Hari neboli Višnu, jehož domovem je oceán mléka, přebývá v srdcích těch, kteří se napili mléka laskavosti a vlídnosti.

Co má být prožito, již bylo prožito, co má být spatřeno, bylo spatřeno. Co je na světě nového, co by mohl moudrý člověk hledat? Člověk by měl být oddán službě, kterou mu určují svaté texty, a opustit touhy po potěšení. Uctívej světce a to tě ochrání před smrtí.

Člověk by se měl držet ponaučení, jež dávají svatá písmena, a trpělivě čekat na zdokonalení, které přijde, až uzraje jeho čas. Nedovol, abys upadl do hrubosti. Vezmi

na pomoc svaté texty, věz, že „to vše je jen odraz“, a neustávej v pátrání po podstatě Skutečnosti. Neříd se podle druhých. Nebuď jako ovce ve stádě. Probud se z dřímoty nevědomosti. Probud se a usiluj o to, oprostit se od stárí a smrti.

Majetek bývá původcem zla a smyslové potěšení zdrojem bolesti. Rána osudu se ukazuje jako největší štěstí. Všeho se vzdát znamená vítězství. Život vzkvétá a přináší plody šlechetnosti a úctyhodnosti tomu, kdo jedná s laskavostí, je odpoután od světa a neprahne po světských potěšeních, jež vedou k utrpení.